

БОТЕВЪ

Не гасне пламъкътъ на твойтъ пѣсни — вдѣхновени
въ часа, когато жребия си смѣло отреша.
То бѣше унеса — къмъ героичнитѣ видения
на свободата — съ цѣль народъ да полетишъ.

Така, изъ пѣсенъта, изгрѣ нетленната ти слава:
възторгътъ ти въ готовность да умрешъ се претвори.
И подвига ти никога не щеме ний забрави, —
навѣки въвъ сърдцата ни свободни ще гори.

Гнѣвътъ на смѣлитѣ, които ти тогазъ поведе,
до днесъ клокочи още въ чернитѣ недра,
които съ кръвъ се напоиха въ оня бой последенъ,
за който пѣе въвъ Балкана старата гора.